

Luni, 3 August, 2026

†) Sf. Cuv. Mărturisitor Irachie din Basarabia; Sf. Cuv. Isaachie, Dalmat și Faust; Sf. Mironosiță Salomeea; Sf. Cuv. Teodora din Tesalonic

1 Corinteni 15

¹² Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, atunci cum de zic unii dintre voi că nu există înviere a morților¹?

¹³ Dacă nu există înviere a morților, atunci nici Hristos n'a înviat.

¹⁴ Iar dacă Hristos n'a înviat, atunci zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică e și credința noastră.

¹⁵ Ba încă ne aflăm și martori mincinoși ai lui Dumnezeu, pentru că împotriva lui Dumnezeu am mărturisit că El L-a înviat pe Hristos, pe Care deci nu L-a înviat, de vreme ce morții nu învie.

¹⁶ Că dacă morții nu învie, atunci

¹ Credința încă neconsolidată printre creștinii din Corint, sub influența mediilor sociale eterogene. Evreii aveau o idee destul de vagă despre învierea morților, în timp ce Grecii o considerau de-a dreptul aberantă (vezi reacția Ateniienilor la predica lui Pavel, FA 17, 32).

nici Hristos n'a înviat.

¹⁷ Iar dacă Hristos n'a înviat, zadarnică vă este credința, voi sunteți încă în păcatele voastre.

¹⁸ Și atunci, și cei ce au adormit întru Hristos au pierit.

¹⁹ Iar dacă noi numai pentru viața aceasta nădăjduim în Hristos, suntem mai de plâns decât toți oamenii.

Matei 21

¹⁸ Iar dimineața, pe când Se întorcea în cetate, a flămânzit;

¹⁹ și văzând un smochin lângă drum, S'a dus la el, dar în el n'a găsit nimic decât numai frunze, și i-a zis: „Rod să nu mai porți în veac!” Și îndată smochinul s'a uscat.

²⁰ Și văzând aceasta, ucenicii s'au minunat, zicând: „Cum de s'a uscat smochinul dintr'o dată?”...

²¹ Iar Iisus, răspunzând, le-a zis:

„Adevăr vă grăiesc: Dacă veți avea credință și nu vă veți îndoii, veți face nu numai ce s'a făcut cu smochinul, dar și muntelui acestuia de-i veți zice: Ridică-te și aruncă-te în mare!, așa va fi.

²² Și pe toate câte le veți cere rugându-vă cu credință, le veți primi”.²

Tâlcuire

Domnul a osândit smochinul pentru nerodire fiindcă la arătare acesta era acoperit cu frunze într-asa chip că s-ar fi convenit să fie în el și roade, care însă nu se aflau. În viața creștinească, frunzele sunt faptele cucernice și nevoințele din afară, iar roadele sunt stările sufletești. Legea duhovnicească cere ca cele dintâi să aibă ca izvor pe cele din urmă; din pogorământ însă față de cei neputincioși, este primit și ca cele din urmă să se pârguiască în pas cu cele dintâi. Dacă cele dintâi sunt îmbelșugate, iar cele din urmă nu-s nici măcar în fașă,

aceasta nu este decât o amăgire de viață duhovnicească, ce poate fi descrisă prin cuvintele: a părea, dar a nu fi. La început, omul nu are această stare nefericită, dar ea se poate ivi pe nesimțite și începe să orânduiască felul lui de viață. Cel care se reazimă prea mult pe cele din afară și se împătimește de ele, luarea aminte se întuneacă, simțurile duhovnicești se tocesc și se înstăpânește răceala duhovnicească. Ajunsă aici, viața duhovnicească moare; rămâne doar chipul cucerniciei, lipsit de puterea ei. Purtarea dinafară e vrednică, iar înlăuntru lucrurile stau tocmai pe dos. Urmarea este sterpiciunea duhovnicească: faptele se săvârșesc, dar sunt toate moarte.³

² *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

³ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.